

MIE ÉSZREVÉTELEK – EU SZERZŐI JOGI REFORM – KONZULTÁCIÓ

Köszönettel vettük a COM(2015) 626 final számú, „A korszerű, európaibb szerzői jogi keret felé” című közleményét (a továbbiakban: „Közlemény”), valamint a COM(2015) 627 final számú, „az online tartalomszolgáltatások határokon átnyúló hordozhatóságának a belső piacon történő biztosításáról című rendelet-javaslatát (a továbbiakban: „Rendelet”) javaslatát, és a felkérést arra, hogy a két dokumentumról véleményt nyilváníthassunk.

Az alábbiakban a Magyar Iparjogvédelmi és Szerzői jogi Egyesület álláspontjáról kívánjuk tájékoztatni a T. Címzetteket.

Az alábbiakban előbb általános véleményt fejezünk ki, majd a Rendelethez, azt követően a Közleményhez fűzzünk észrevételeket. Anyagunkat a ProArt Szövetség a Szerzői Jogokért véleményének ismeretében készítettük, a két anyag készítői között személyi átfedés is van.

Általános megjegyzések

1. A szerzői jogi reform alapvető megközelítése

Örömről szolgál, hogy a dokumentumok (a Rendelet része a Közleménynek is) magukévá teszik egyrészt a közvetítő szolgáltatók felelősségkorlátozása terjedelmének felülvizsgálatát, másrészt – ezzel összefüggésben – a nyilvánossághoz közvetítés (a továbbiakban: NYK) vagyoni joga EUB által félreértelmezett tartalmának tisztázását. Emiatt is különösen támogatandónak tartjuk a Value Gap (Transfer of Value) megközelítés alkalmazását.

Azzal is egyetértünk, hogy a szerzői jogi szabályozás technológiai változásokhoz igazításának egyfelől az érintett vagyoni jogok megfelelő, az Infosoc Irányelv által is előírt – a széles körű védelmet biztosító – értelmezését, másfelől a szabad felhasználási esetek átgondolását, adott esetben kibővítését kell magában foglalni. Egyetértésünk hangsúlya arra irányul, hogy nem a fair use típusú, nyitott végű szabad felhasználási elvrendszer, hanem a három lépcsős teszt ernyője alatt kötelezően bevezetett, taxatív módon meghatározott egyes különleges esetek lehetnek alkalmasak a szabályok követelményekhez való igazítására.

Kiemeljük, hogy a gyengébb fél védelmének meg kell mutatkoznia abban is, hogy az online felhasználást lehetővé tevő vagyoni jogok átruházása esetén is megmaradjon az előadóművészek/alkotók számára a díjigény.

2. A területiség

Álláspontunk szerint a véleményezésre felkérő levél félreértést tartalmaz e részében: „Az online tartalomszolgáltatások határon átnyúló hordozhatóságának biztosításáról szóló rendeletjavaslata az online tartalmakat érintő szolgáltatásokhoz való hozzáférésnek a szerzői jog területiális jellegéből fakadó akadályait célozza felszámolni...”, ugyanis egyik vizsgált

dokumentumnak sem célja a territorialitás felszámolása. E félreértés kihathat a javaslatok körében kialakítható Kormány álláspontra is. A félreértés abban áll, hogy a javaslatok közül csupán a Közlemény 6. pontja (A hosszú távú elképzelések előmozdítása) foglalkozik csupán a „víziók” körében a szerzői jog tagállami szuverenitást e téren kifejező, történeti, jogi és kulturális hagyományhoz kötött sajátosságok által determinált területiségével.

Jelenleg szó sincs arról, hogy a javaslatok bármiben is érintenék a szerzői jog, mint jogi oltalom területiségét, amely a nemzetközi egyezményes, és régiókon, mint pl. az EU-n belül régiós szabályok útján nyújt „univerzális” oltalmat. Ezt egyébként a Közlemény 2. pontja is megerősíti, amely szerint „A jogok területisége nem akadályozza a több területre kiterjedő engedélyek adását...”

A javaslatok egyrészt az előző bekezdés szerint „kiszélesített” oltalom körében adható felhasználási engedélyek (felhasználási szerződések) egy tagállam területére vonatkozó hatályát szélesítik ki a Rendelet keretei között – nem érintve a szerzői jog területi hatályát, sem az engedélyek alapvető tartalmát!

Másrészt az uniós szerzői jogi jogharmonizáció elismert hiányait próbálják meg

- kötelező szabad felhasználási esetek bevezetésével,
- egy harmonizált vagyoni jog (NYK) egységes, autentikus értelmezésével,
- a közvetítő szolgáltatók javára fennálló harmonizált felelősségkorlátozás egységes, autentikus értelmezésével,
- a harmonizált jogérvényesítési szabályok kibővítésével

csökkenteni.

A félreértés alapos tisztázása céljából hivatkozunk arra, hogy az uniós, tehát a területiségen túllépett iparjogvédelmi oltalmi formák körében is mód van az oltalom területi hatályánál szűkebb hatályú hasznosítási/használati engedély adására.

E megjegyzésünk lényege, hogy a javaslatok e körben közvetlenül nem a szerzői/szomszédos jogi jogosult tulajdoni védelemben részesülő kizárólagos jogát, hanem a felek szerződési szabadságát korlátozzák. (A részleteket a Rendelettel kapcsolatos véleményünk tartalmazza.)

Részletes megjegyzések

I. A Rendelethez

3. A Rendelet alapvető megoldása (4. cikk)

Az Rendelet feleslegesen rendelkezik a szerzői jog és szomszédos jog által védett tartalom felhasználásának helyéről a Műhold Irányelvhez hasonló megoldással. Az előfizető-szolgáltató jogviszonyában a teljesítés helyét szabályozni nem szükséges. Annak csak az alkalmazandó jog szempontjából van ugyanis jelentősége. Az alkalmazandó jogot ebben a jogviszonyban a Róma I. rendelet 6. Cikke a fogyasztó lakóhelye állama jogának kötelező alkalmazásával rendezi. E jogviszonyhoz képest másodlagos az a jogviszony, amelyben a szerzői/szomszédos jog jogosultja felhasználást enged a szolgáltatás részét képező védett tartalom lehívásra hozzáférhetővé tételére. Az, hogy ebben a szerződéses jogviszonyban

milyen állam(ok) területe minősül a felhasználás helyének, és erre a jogviszonyra emiatt milyen jogot kell alkalmazni, teljesen közömbös a hordozhatóság szempontjából.

Tökéletesen elegendő a hordozhatóság biztosítása céljából az 5. cikk (1) bekezdése, amely megfosztja jogi hatályától a felhasználási szerződések esetleges területi korlátozó kikötéseit annyiban, amennyiben azok a lakóhelyük tagállamától különböző tagállamban tartózkodó fogyasztók javára tiltják a védett tartalom lehívásra hozzáférhetővé tételét.

Itt jegyezzük meg, hogy a Műhold Irányelvhez való hasonlítás is sántít. Emiatt sem helyes a kifogásolt rendelkezés Rendeletbe iktatása. Műhold útján csak a műhold besugárzott teljes területére végezhető műsorsugárzás, ezért e körben szükséges az engedélyezés megkönnyítésére egy fikciót alkalmazni (az eredeztetés állama minősül a felhasználás helyének). E megoldásból következik, hogy a besugárzott terület mesterséges leszűkítése (kódolt sugárzás esetén kódkártyák eltérő feltételekkel való értékesítése, vagy az értékesítés megtagadása) értékelhető versenyjogi szempontból. Ez történt a javaslatban is említett Premier League egyesített ügyekben. Még a jogtulajdonosi árdifferenciálást is versenyjogi deliktumnak tekintette a bíróság.

Az internetes tartalomszolgáltatáshoz nemzeti/tagállami hírközlési szolgáltatás, és ahhoz kapcsolódó, nemzetközi egyezményen alapuló azonosítók szükségesek. Ezért fogalmilag is elképzelhető, és a gyakorlatban is előfordul az egy állam (néhány állam) területére célzott tartalomszolgáltatás. Ez nem azonos az olyan műsorhordozó jelek kódolásával, amelyeket egyébként is fogni lehetne több állam területén. Emellett másképp kell/lehet minősíteni a felhasználás helyét egy letölthető, és egy le nem tölthető (streaming) szolgáltatás esetében. Ezt a fontos elvi jelentőségű szerzői jogi kérdést, amelyet már részben jól megválaszolt az Európai Bíróság (pl. adatbázis esetében a Sportradar ügy¹), nem lehet egy fogyasztóvédelmi magánjogi szabály köntösébe bújtatva elmismásolni.

4. Rendelet 2. cikk a), b), e) és 3. cikk (1) bekezdés (fogyasztó, előfizető, a Rendelet személyi hatálya

Az észrevétel tárgya az, hogy a Rendelet fenti szabályai nem biztosítják, hogy fogyasztónak nem minősülő előfizetők ne vehessék igénybe a Rendelet szerinti hordozhatóságot.

A megoldással kapcsolatos aggályt az veti fel, hogy a 2. Cikk e) pont (2)-es alpont az ingyenes szolgáltatásokat is a Rendelet hatálya alá vonja, ha a szolgáltató azonosítja a szolgáltatás nyújtásával érintett tagállamot. Az azonosításra a (17)-es preambulum-bekezdés a következő módszereket kínálja: „*Ami az előfizető lakóhelye szerinti tagállam azonosítását*

¹ C-173/11 Football Dataco Ltd, The Scottish Premier League Ltd, The Scottish Football League, PA Sport UK Ltd v Sportradar GmbH (company registered in Germany) and Sportradar AG (company registered in Switzerland) Consequently, I propose that the Court should answer the questions raised as follows:

61. (1) Where a party uploads data from a database protected by sui generis right under Directive 96/9/EC of the European Parliament and of the Council of 11 March 1996 on the legal protection of databases onto that party's web server located in Member State A and, in response to requests from a user in another Member State B, the web server sends such data to the user's computer so that the data is stored in the memory of that computer and displayed on its screen, the act of sending the information constitutes an act of 're-utilisation' by that party. (2)

The act of re-utilisation performed by that party takes place both in Member State A and in Member State B.

illeti, az olyan információ, mint a licenccélfizetés a lakóhely szerinti tagállamban nyújtott más szolgáltatásokért, az internetes vagy telefonkapcsolatra vonatkozó szerződés megléte, az IP-cím vagy az azonosítás más módjai akkor vehetőek alapul, ha ésszerűen utalnak a szolgáltató számára az előfizető lakóhelye szerinti tagállamra". Ezek az adatok valóban utalhatnak egy tagállamra, de egyáltalán nem utalnak arra (a más szerződéses adatok kivételével), hogy (a Ptk. fogalmi rendjét használva) a szolgáltatást fogyasztó, vagy vállalkozás veszi-e igénybe. Ha pedig ez nem ellenőrizhető, akkor könnyen lehetséges, hogy a vállalkozás előfizető „keretei között” eljáró természetes személy fogja igénybe venni a hordozhatósággal járó előnyöket.

A fogyasztó/nem fogyasztó megkülönböztetés hiányának további hatása is lehet. Az 5. cikk (1) alapján továbbra is érvényes a felhasználási szerződés olyan területi korlátozása, amely nem ütközik a fogyasztói hordozhatóság biztosításába. Ha nem lehet adott esetben megkülönböztetni, hogy valóban csak fogyasztó (fogyasztónak minősülő előfizető) veszi igénybe a szolgáltatást, akkor hogyan tudja a szerzői/szomszédos jogi jogosult a felhasználási szerződés terjedelmét túllépő, és ezért szerzői jogsértésnek minősülő felhasználásokat elkülöníteni a Rendelet hatálya alá tartozó, ezért jogszerű felhasználásoktól?

Emiatt javasoljuk a felsorolás olyan elemekkel való kiegészítését, amelyekből a szolgáltatónak arra vonatkozó információja is származhat, hogy a hordozhatóság kedvezményezettje ténylegesen fogyasztó-e vagy sem.

5. A szerzői jogi/szomszédos jogi felhasználási szerződések (4. és 5. cikkek)

Ha az egyébként szükségtelen szabályt értékeljük, a 4. cikk végső soron a Műhold Irányelv megoldását veszi alapul azzal, hogy nem minősül a megoldás country of origin-nek, hiszen nem a felhasználóhoz, hanem az igénybe vevő lakóhelyéhez kapcsolódik, azaz az EU/EGT területén történő bármely felhasználás, függetlenül attól, hogy letölthető, vagy nem letölthető lehívásra hozzáférhetővé tételről van szó, az előfizető/fogyasztó lakóhelye államában megvalósított felhasználásnak minősül.

E megoldás felhasználási szerződésekre gyakorolt hatása abban áll, hogy az egy tagállam területére hatályos, audiovizuális felhasználást érintő felhasználási szerződés területi hatálya kibővül az egész EGT területére, ha a lehívásra hozzáférhetővé tett biztositó szolgáltatást a Rendelet hordozhatósággal érintett fogyasztó veszi igénybe. A kibővülésnek ellentmondó szerződési kikötések (a magyar terminológia szerint) semmisek.

E hatáshoz már szükséges észrevételeket tenni:

- a szerződési szabadság korlátozása elfogadható,
- a szerződési szabadság korlátozásán túl magát a kizárólagos jog gazdasági tartalmát is érinti a korlátozás, ugyanis jelentősen csökkenti a jogosult árdifferenciálási jogát, amely a kizárólagos jog gazdasági tartalmának a lényege – ezt a hivatkozott Premiere League döntések nem indokolják, ott ugyanis a kódolt adások érzékelését lehetővé tevő kódkártyák terjesztésének kimerülése útján jutott el az EUB ahhoz, hogy a jogkimerülésnek ellentmondó szerződési kikötés minősül erőfölénnyel visszaélésnek,
- felborul az engedélyezés ökonómiaja: az „első”, tehát a szolgáltatás helyének államában engedélyt kérő felhasználónak kell megfizetnie a hordozhatósággal megvalósított multiterritoriális felhasználási jog valós gazdasági értékének megfelelő díjat,

- súlytalanabbá válik a valódi multiterritoriális engedély, azaz csökken a vagyoni jog értéke, hiszen lehet, hogy egyes tagállami engedélyek + a hordozhatóság az adott fogyasztó tekintetében – és így közvetve a felhasználó tekintetében is – „lefedti” a piacot (ez különösen igaz lehet azokban az esetekben, amelyekben a szolgáltatást jellemzően csak egy tagállam polgárai veszik igénybe), és ezt a megoldást választja az érintett felhasználó,
- súlytalanabbá válik a többterületi online felhasználás engedélyezését érintő kilépés a közös jogkezelésből az online jog körében. Ha egy jogosult csak egy tagállamra kívánná megtartani a közös jogkezelési megbízását az online jogok kezelése körében, akkor a megmaradt megbízás többterületi joggyakorlásra terjed ki abban a körben, amelyre a hordozhatóság vonatkozik. Ez sajnos oda vezethet, hogy azok a jogosultak, akik/amelyek csak a többterületi online felhasználásra nézve kívánják gyakorolni a kilépési jogukat, a kilépés hatékonnyá tétele érdekében sajnos az egy területre hatályos online felhasználásokra nézve is ki fognak lépni a közös jogkezelésből,
- a 4. észrevételben írottak miatt elnehezül a jogérvényesítés, a felhasználási szerződés jogsértést megvalósító megszegése igen nehezen feltárhatóvá válik.

6. Visszamenőleges hatály (7. cikk és 5. cikk)

A jogbiztonságba ütközik az a megoldás, amely szerint a már megkötött felhasználási szerződések tartalmát is érinti a Rendelet. Ennél sokkal kifinomultabb megoldásokat kellene alkalmazni, amelyek magukban foglalják a szerződések megfelelő türelmi idő alatti módosítását, és/vagy lehetővé teszik a szerződéstől való szabadulást.

II. A Közleménynek a Rendelettel közvetlen kapcsolatban nem lévő elemeihez

7. A Műhold –Kábel irányelv alkalmazásának kiterjesztése

Egyetértünk azzal is, hogy a Műhold –Kábel Irányelv kábeles továbbközvetítésre vonatkozó rendelkezései platformsemleges, minden másodlagos, egyidejű, változatlan továbbközvetítést fedjenek le, és az engedélyezés kötelező közös jogkezelésben történjen, amely minden érintett jogosult jogát és díjigényét átfogja.

8. A szabad felhasználások adaptálása a digitális és határon átnyúló helyzetekhez

Egyetértünk a Közleménynek azzal a helyzetértékelésével, hogy a kivételek és korlátozások (szabad felhasználások) terén az eddigi harmonizációs lépések (különösen az Infosoc irányelv, de a más irányelvekben elszórtan található egyéb kivételek és korlátozások, és kiemelten az Árvamű-irányelv) még nem hozták meg az elérni kívánt eredményt, ilyen módon szükséges a harmonizációs folyamat folytatása.

E tekintetben elsősorban a már meglévő, a szerzői jog territorialitására épülő szabad felhasználások részletesebb, pontosabb szabályozását látjuk kívánatosnak, valamint el tudjuk fogadni azoknak a szabad felhasználásoknak a kötelező bevezetését is, amelyek tekintetében már kialakult egy „közös minimum” az Unióban. Helyesnek tartjuk azt a megközelítést is, amely a további harmonizációt, illetve a kötelező bevezetést már csak azokra a szabad felhasználásokra nézve tartja szükségesnek, amelyeknek van határon átnyúló jelentősége is, mivel ez megfelel a szubszidiaritás és az arányosság elvének is.

Szükségesnek tartjuk azonban hangsúlyozni, hogy a multilaterális szerzői jogi és szomszédos jogi nemzetközi egyezmények alapján az uniós szabályozás tekintetében is alkalmazandó háromlépcsős teszt figyelembevételével a további harmonizáció nem kizárólag azt jelentheti, hogy a szabad felhasználások még szélesebbé váljanak. Az Infosoc irányelv 5. cikkének (5) bekezdése ma is lehetővé teszi ugyanis azt, hogy a tagállamok bármely olyan szabad felhasználáshoz, amelynél ezt egyébként nem írja elő kötelezően az irányelv, úgy döntsenek, hogy abban az esetben vezetik csak be a nemzeti jogukba, ha díjigény is kapcsolódik hozzájuk. Ezt a C-117/13 számú „TU Darmstadt”- ügyben az EUB is világossá tette. Emiatt pedig mind a szabad felhasználások hatályának esetleges szélesítése, mind a kiemelt szabad felhasználások átültetésének kötelezővé tétele során ezt az aspektust is figyelembe kell venni.

A magáncélú többszörözéssel kapcsolatos díjigények tekintetében az Európai Bíróság kiterjedt esetjogot alakított ki az elmúlt években, emiatt e tekintetben csak ennek az esetjognak a kodifikálása lehet a harmonizáció célja, ami gyakorlatilag le is fedti a Közleményben említett problémákat.

9. A nyilvánossághoz közvetítési és a lehívásra hozzáférhetővé tétel jogának pontosabb meghatározása

A reform egyik legfontosabb célja, hogy a szerzői és szomszédos vagyoni jogok harmonizációjának eredményei megtarthatók legyenek. A nyilvánossághoz közvetítési jogi normaszintű harmonizációt az Európai Bíróság – ne szépítsük - téves döntések sorozatával tönkretette. Elengedhetetlennek tartjuk, hogy a nyilvánossághoz közvetítés jogát a BUE-val és a WPPT-vel, valamint a WCT-vel összhangban értelmezze a jogalkotó, és ha ehhez jogalkotás szükséges, ezt a feladatot is el kell végezni. Tartalmi szempontból ez azt jelenti, hogy

- ki kell küszöbölni az új nyilvánosság és a haszonszerzési jelleg követelményeit a nyilvánossághoz közvetítés fogalmából (az EUB értelmezése önkényesen felvette ezeket a követelményeket),
- minden olyan esetben új felhasználás (nyilvánossághoz közvetítés) valósul meg, amikor egy, a korábbi felhasználótól különböző jogalany megvalósítja a nyilvánosság által érzékelhető közvetítést,
- e tekintetben nincs jelentősége a közvetítés technológiájának,
- a közvetítés aktív beavatkozás, amelynek következtében bárki hozzáférhet a védett tartalomhoz,
- a nyilvánossághoz közvetítés egységes, de többfázisú felhasználási magatartását két (több) szereplő is megvalósíthatja azzal, hogy a felhasználáshoz nélkülözhetetlen aktív magatartást tanúsít (un. közvetlen műholdas, illetve direct injection igénybe vételével megvalósuló műsor/tartalom terjesztés, vö: C-325/14. számú, ún. MTM-SBS ügy,
- ha felelősségkorlátozás hatálya alá tartozó személy aktívan, a passzív tároláson és adattovábbításon túlmenően részt vesz a nyilvánossághoz közvetítésben (pl. szerkesztett, rendszerezett platform rendelkezésre bocsátása), az nyilvánossághoz közvetítésnek minősül. Az szintén eldöntendő kérdés, hogy e felhasználás fejében a közvetítő szolgáltató milyen jogi megoldás alapján köteles jogdíjat fizetni, amely lefedi a nyilvánossághoz közvetítésben pl. feltöltés útján részt vevő, a szolgáltatást igénybe vevő személy által megvalósított felhasználást,
- e körben tisztázható az is, hogy az egyes link fajták létesítése milyen körben minősülhet szabad felhasználásnak.

10. A szerzői/előadóművészi díjazás

Üdvözljük, hogy az Európai Bizottság végre elismeri: foglalkozni kell azokkal az aggódalmakkal, amelyek szerint az online tartalomszolgáltatások útján megtermelt jövedelem elosztása ma *nem tisztességes* módon történik a jövedelem előállításában részt vevők között, és ez az állapot az egységes digitális piaccal sem összeegyeztethető.

Egyetértünk azzal a következtetéssel is, hogy a legkedvezőtlenebb helyzetben azok a jogosultak vannak, akiknek „nincs lehetőségük a felhasználási feltételek meghatározására és a felhasználókkal való tisztességes megállapodásra” (ld. Közlemény 9. o. 3. bek.). Megjegyezzük: Magyarországon a kiterjesztett közös jogkezelés útján gyakorolt interaktív nyilvános közvetítési jog révén – szerencsére – nem ez a helyzet. Emiatt nálunk jelenleg nincs szükség az Európai Bizottság által mérlegelendőnek tartott egyéb eszközök (kollektív szerződés, elidegeníthetetlen díjigény) vizsgálatára sem. Sőt, meggyőződésünk szerint a magyar megoldás e szempontból mintáértékűnek tekinthető, mert pont azokra a kérdésekre ad megfelelő választ (felhasználások engedélyezésének biztosítása, erőegyensúly megteremtése, felhasználói elszámolások ellenőrzése és átláthatósága), amelyeket a Közlemény jellemző problémákként azonosít.

Feltétlenül szükségessé válhat ugyanakkor az alkotói/előadóművészi „fennmaradó” díjazási igény kérdésében a kötelező (vagy kiterjesztett) közös jogkezelésre épülő jogalkotás amiatt, mert nem tudható, hogy az Európai Bíróság hogyan fog dönteni a C-301/15. sz. ügyben². Ha a döntés negatív lenne, az kihathatna a lehívásra hozzáférhetővé tétel engedélyezésére kiterjesztett közös jogkezelést előíró jogrendszerek szabályaira. (Ez a kihatás akkor képzelhető el, ha az EUB feltételezett negatív döntését a konkrét eseten [out of commerce művek engedélyezése] túlmenően értelmeznék.

11. Hatékony és kiegyensúlyozott jogérvényesítési rendszer

Figyelemmel arra, hogy itt egyelőre konkrét jogalkotási javaslatot még nem ismerhettünk meg, észrevételeinket a Bizottság által korábban lefolytatott hatásvizsgálatok, illetve konzultációk figyelembevételével tesszük meg.

Egyetértünk azzal, hogy a hatékony jogérvényesítési rendszer nélkül nem lehet értékes védelemről beszélni, és ez különösen igaz a kereskedelmi mértékű jogsértések esetében, ugyanakkor a kis- és középvállalkozások által meghatározott európai piacokon nem csak a nagy volumenű, hanem estenként ennél kisebb súlyú jogsértések ellen is szükséges a fellépés, mivel ennek elmaradása a KKV-szektor ellehetetlenülését eredményezheti.

Messzemenően támogatjuk a „follow the money” elv alkalmazását a jogérvényesítési rendszer hatékonyabbá tételében.

Képviselendőknek azt az álláspontot tartjuk, hogy az értesítési és eltávolítási eljárást vagy ehhez hasonló eljárásokat (notice and action) vizsgálja meg a Bizottság és általános

² Soulier and Doke csak a kérdés hozzáférhető: Do the provisions, referred to above, of Directive 2001/29/EC of 22 May 2001, 1 preclude legislation, such as that analysed in paragraph 1 of this decision, **that gives approved collecting societies the right to authorise the reproduction and the representation in digital form of ‘out-of-print books’, while allowing the authors of those books, or their successors in title, to oppose or put an end to that practice, on the conditions that it lays down?**

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=166602&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=339911>

rendeleteket javasoljon az uniós jogi keretbe az ilyen, az eltávolítás és hozzáférés megakadályozása általános hatályú érvényesülését biztosító eljárások alkalmazására.

További jelentős előrelépés lenne a hatékonyabb jogérvényesítés felé, ha a 2004/48/EK irányelv módosítása, vagy más jogszabály egyértelművé tenné azt, hogy mely körülmények között érvényesíthető polgári eljárásban adatszolgáltatási igény személyes adatok tekintetében. Az erre vonatkozó uniós esetjog nem zárja ki ezt, de irányelvi rendelkezés hiányában tagállami hatáskörben lévőnek tekinti a jogosulti és a felhasználó érdekek kiegyensúlyozását, az alapjogi összemérést, ami tagállamonként igen eltérő eredményekre vezet. Emiatt szerencsés lenne a megfelelő szempontrendszer kidolgozása a megfelelő jogszabályok megalkotásával.

Budapest, 2016. január 20.

Tisztelettel:

Dr. Szecskay András
elnök